

Вяра

Как да се отнасяме с еретиците, атеистите, иновърците, езичниците, астролозите, масоните, икуменистите и други нечестиви (цялата статия)



От съществена важност е да се знае, че приемането на григорианския календар от папата еретик представлява целенасочен сатанински акт на възраждане на древната ерес на четиринадесет дневниците, а опорочаването на външната част на тайнството кръщение, чрез заменяне на трикратното потапяне с поливане на част от тялото, е всъщност възприемане на ереста на

евномианите.

По същия начин и останалите свои нововъведения и ереси папите **ЦЕЛЕНАСОЧЕНО** са заимствали от други еретици. Така те са поставили своето паство под множество светоотечески анатели. Ватикана отдавна е под контрола на вечните гонители на Църквата Христова – юдеите, с техния ръководен орган Синедриона. Не случайно шапчиците на кардиналите са по юдейски образец, а короната на архиравина е точно като папската тиара.

Патриарх Филарет Московски (Романов) във Фундаменталния си труд „Съборное изложение 1621 года о крещении латынь“, изброява почти всички първоизточници на латинските ереси. **ТЕЗИ ДРЕВНИ ЕРЕСИ СА ОСЪДЕНИ ОТ СВЕТИТЕ СЪБОРИ.**

Това обаче не попречи на лъжеправославната Б“ПЦ“ да извърши престъпление и да ги приеме от латинските нечестивци.



Тези, които говорят за някаква криворазбрана любов и диалог с еретици и кривоверци, нека не забравят думите на Спасителя:

„Не мислете, че дойдох да донеса мир на земята; не мир дойдох да донеса, а меч;“ (Мат. 10:34),

„Който не е с Мене, той е против Мене“ (Мат. 12:30),

„Никой не може да слугува на двама господари: защото или единия ще намрази, а другия ще обикне; или към единия ще се привърже, а другия ще презре. Не можете да служите на Бога и на мамона.“ (Мат. 6:24)

„: върви след Мене, и остави мъртвите да погребат своите мъртъвци“ (Мат. 8:22),”.

Ето какво още ни е завещал Бог:

„Блажен е оня човек, който не отива в събранието на нечестивци,... а в закона на Господа е волята му,...“ (Псалом 1:1)

„; но, ако и църквата не послуша, нека ти бъде като езичник и митар“ (Мат. 18:17),”; никога не съм ви познавал; махнете се

от Мене вие, които вършите беззаконие." (Мат. 7:23), „идете от Мене, проклетци, в огън вечний, приготвен за дявола и неговите ангели" (Мат. 25:41), "Ваш баща е дявола; и вие искате да изпълнявате похотите на баща си." (Йоан 8:43), „Пазете се от фалшивите пророци,..", „Всяко дърво, което не дава добър плод, отсичат и хвърлят в огън. И тъй, по плодовете им ще ги познаете. Не всеки, който Ми казва: Господи, Господи! ще влезе в царството небесно,..." (Мат. 7:15, 19, 20, 21), „Не давайте светинята на псетата,..." (Мат. 7:6), „И не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; а бойте се повече от Оногова, Който може и душата и тялото да погуби в геената." (Мат. 10:28).

Категоричен е и учителят на вселената свети Йоан Златоуст:



„Възлюбени, много пъти съм ви говорил за безбожните еретици и сега ви моля да не се обединявате с тях нито в храна, нито в пиене, нито в дружба, нито в любов, защото постъпващият така отчуждава себе си от Христовата Църква." (Свети преп. Иосиф Волоцкий "Слово тринадцатое").

Ясно се изказва и свети Марк "Еретик е не само този, който отстъпва от Православната вяра в големите въпроси, но и онзи, който се отклонява от нея и в малките" (Василий Л. Дентаки, „Атлас на Православието на св. Марк“).

Ето и друг пример, показан ни от наш голям български свети

отец: „Поучи ги да се придържат прилежно към истинската вяра, да изпълняват господните заповеди и да следват православните постановления, да избягват от нечестивите ереси и тяхното пустословие според казаното: "Аз ли да не мразя ония, които Тебе мразят, Господи." Да се стичат към съборните църкви и да странят от всеки човек, живеещ безчинно... Да проклинат всички еретици... благочестивият цар беше много радостен и разказваше на всички за добродетелите и деянията на добрия пастир.



Написа му и лично писмо, повеляващо му да изчисти напълно от стадото цялата богомилска ерес. И онези, които се покоряват на догматите на благочестието, усърдно да приема и да присъединява към избраното стадо. Непокорните и упорствуващи в своята нечестива и мерзка ерес, да отпъжда някъде далече от стадото на православните. Като чува това, пристъпиха и те към съборната църква, сподобиха се да приемат божественото кръщение и оплюха напълно своята ерес. И видимо растеше множеството на православните, а сбирщината на злославните се помрачаваше от безчестие... Когато видя божият архиерей, че последователите на нечестивата и скверна богомилска ерес приеха смето на благочестието, приобщи всички към православното стадо. Тези, които видя обладани от непокорството, чрез различни изгнания и заточения ги отлъчи от благочестивото стадо. Той така украси своя престол и така пасеше своето стадо, та да няма никак мръсотия или петна... Иларион ги укрепил, поучил ги достатъчно и като благослови с мир иноците и стадото, заспа блажен сън...

Когато мина много време и споменатите монаси живееха заедно, някои от тях започнаха да не зачитат предишния устав. Противяха се на упоменатия по-горе Петър и въвеждаха всякакви раздори и ереси. Когато той търпеливо ги поучаваше, оставаха непреклонни и неумолими. Свети Иларион разбра техния зъл и беззаконен стремеж и много възнегодува. Той се яви пред тях насън, изобличи техните беззаконни дела и изрече много думи на негодувание. И едни нарани немилостиво с жезъла си, а някои други дори и на смърт предаде. Като узна споменатият Петър това видение, възвести го на всички монаси в обителта. Тези, които бяха ранени, прекараха в болест много дни, а които на смърт предаде – умряха веднага, за да не вкусат и други от тяхната смъртоносна отрова. Като видяха тези неща, монасите от различни места бяха обзети от голям страх и ужас. И живееха според установените им правила и съблюдаваха изцяло манастирския устав. Когато това ужасно чудо се разнесе навсякъде, всички идваха с голяма вяра и усърдие. “ (03.11 по еретическия, †21 октомври по православния календар - Пренасяне мощите на св. Иларион, епископ Мъгленски).

Самият Свети Дух в Евангелието ни предупреждава:
„Неверния в малкото е неверен и в многото“ (Лук. 16:10).



Можем да припомним и думите на свети Теодор Студит:

"Не само неверни еретици, не само блудници и прелюбодеи и други, творящи подобни непотребства, поставя под властта си ЗМЕЯТ, но и онези, които БЕЗРАЗЛИЧНО се отнасят към всички такива и встъпват в общение с тях... „... Защото какво общуване между правда и беззаконие?... Каква прилика между Божия храм и идолите? (2 Кор. 6:14, 16)" (Добротолюбие, т. 4, с. 444).

В подобен дух ни предупреждава и свети Йоан Дамаскин: „доброто, настроено приятелски към злото, вече не е добро“ („Точно изложение на православната вяра“ ст.203)

В Писанието се казва още: „Пазете се от ония, които произвеждат разделения и съблазни против учението, което сте научили и странете от тях" (Рим. 16:17).

„Заповядваме ви също, братя, в името на Господа нашего Иисуса Христа, да страните от всеки брат, който постъпва безчинно, а не по преданието, що е получил от нас..." (2 Солун. 3:6).

„Всякой, който престъпва Христовото учение и не пребъдва в него, няма Бога... Който дохожда при вас и не донася това учение, него не приемайте у дома си и не го поздравявайте; защото, който го поздравява, участвува в неговите лоши дела.“ (2 Йоан 1:9,10,11).

Ето какво ни заповядва още Бог в Новия Си Завет с нас: „Страни от еретик, след като го посъветваш веднъж и дважд, знаейки, че такъв човек се е извратил и греши, като сам осъжда себе си.“ (Тит. 3:10-11).

Нима има сто истини? Една е истината. Нима има сто пътища? Един е пътят. Нима има сто бога? Един е Бог, една е вярата, едно е кръщението (Ефес. 4:5). Затова и истинската

Църква трябва да бъде една. Православната истинска Църква – това е нашата Църква... Господ няма да помага на лъжците... Господ е с нас и Неговият Дух обитава в нашата Църква...

Един от най – почитаните богослови на православната Църква ни съветва още следното:

„Затова с всички сили да се пазим да не приемаме причастие от еретици и да не им даваме. Не давайте светинята на псетата - казва Господ - и не хвърляйте бисера си пред свинете (Мат. 7:6), за да не станем съучастници в лъжливото им учение и в осъждането им.“

(Преподобни Иоан Дамаскин - „Точно изложение на православната вяра.“ Гл.13.)

Показателни са думите и действията на основателя на монашеството:

✘ "Преподобният неведнъж **ПРЕДУПРЕЖДАВАЛ, ЧЕ ДРУЖБАТА И БЕСЕДИТЕ С ЕРЕТИЦИ ПРИЧИНЯВАТ ВРЕДА НА ДУШАТА**. Повече от всички избягвал арианите, забранил и на всички православни да имат общение с тях. А когато при него дошли някои от арианите и той, беседвайки с тях, видял тяхното зловерие, оставил ги и дори слязъл от планината, казвайки:

- Техните думи са по-отровни и от змии...

пред архиепископа и целия народ, **ТОЙ ПРОКЛЕЛ** арианите, наричайки ги предтечи на антихриста"

[30.01 по еретическия, † 17 януари по православния календар - Свети Антоний Велики \(Антоновден\)](#)

Ето как се отнасял с красивата си годеница езичница, преди тя да се кръсти, свети Галактион:

„- Епистима! Знаеш ли защо не те поздравявам с целувка?

Тя отговорила:

- Не зная, господарю мой, и много скърбя за това. Галактион казал:

- Тъй като ти не си християнка и си осквернена от нечистотата на езическата вяра, аз не искам да се докосвам до твоята нечистота, за да не оскърбя Божия Дух. Но ако искаш да спечелиш моята любов, отречи се от идолите, повярвай в Бога, в Когото вярвам аз, и приеми свето Кръщение.“

(08.11 по еретическия, †5 ноември по православния календар - свети преподобномъченици Галактион и Епистима).

Истинната вяра в Христа е единственото средство за спасение!.. Уповаващите се само на добрите дела идващи от падналото естество не са познали Христа, не са разбрали тайнството на изкуплението, попадат в мрежите на собственото си лъже умуване, издигайки против собствената си полумъртва и колеблива вяра нелепото възражение: „Може ли Бог да е така несправедлив, че да не възнагради с вечно спасение добрите дела извършвани от идолопоклонниците и еретиците?“. Неправилността и немоощта на собственото си отсъждане, тези съдии пренасят към Божия съд.

Ако добрите дела, дошли просто от сърдечни чувства даваха спасение, ТО ПРИШЕСТВИЕТО НА ХРИСТА БИ БИЛО ИЗЛИШНО, А ИЗКУПЛЕНИЕТО НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, ЧРЕЗ СТРАДАНИЯТА И КРЪСТНАТА СМЪРТ НА БОГОЧОВЕКА - НЕЕНУЖНО! ЕВАНГЕЛСКИТЕ ЗАПОВЕДИ СЪЩО БИХА БИЛИ НЕЕНУЖНИ! Очевидно е, че всички които признават за възможно спасението само при добри дела на падналото човешко естество УНИЩОЖАВАТ ЗНАЧЕНИЕТО НА ХРИСТОС!

Против вярата беззаконно се въоръжаваха юдеите, изисквайки от вярващите обредно изпълнение на стария закон...

„ако с устата си изповядваш Иисуса Господа, и със сърцето си повярваш, че Бог Го възкреси от мъртвите, ще се спасиш, понеже със сърце се вярва за оправдание, а с уста се изповядва за спасение.“ (Рим. 10:9-10)...

Толкова е важно и необходимо за спасението изповядването с уста на сърдечната вяра и убежденията на душата, ЧЕ СВЕТИТЕ МЪЧЕНИЦИ ПРЕЗ ВСИЧКИ ВЕКОВЕ НА ХРИСТИЯНСТВОТО, КАТО СЕ ЗАПОЧНЕ ОЩЕ ОТ АПОСТОЛИТЕ, СА СЕ СЪГЛАСЯВАЛИ ДА ПРЕТЪРПЯТ УЖАСНИ СТРАДАНИЯ И ДА ПРОЛЕЯТ КРЪВТА СИ КАТО ВОДА, НО ДА НЕ ПРОИЗНЕСАТ ОТРИЧАНЕ ОТ ХРИСТА, ТА БИЛО ТО И САМО ЛЪЖЛИВО, БЕЗ СЪРДЕЧНО УЧАСТИЕ...

ЕРЕСТА Е СМЪРТЕН ГРЯХ. ТЯ СЪДЪРЖА В СЕБЕ СИ БОГОХУЛСТВО И ПРАВИ ЗАРАЗЕНИЯ ОТ НЕЯ ЧУЖД НА ИСТИННАТА ВЯРА В ХРИСТОС... ИЗЦЕЛЕНИЕТО ОТ СМЪРТНИТЕ ГРЕХОВЕ Е СВЕТАТА ИСТИННА ЖИВА ВЯРА В ХРИСТОС.

„Който иска да се спаси трябва да принадлежи към Единната Света Православна Църква, да бъде неин верен син и във ВСИЧКО да се покорява на нейните установления. Ако не се подчинява на Църквата, ако се е отделил от Църквата, ако е разколник, то колкото и поклони да прави, колкото и да пости, колкото и да се моли, ТОЙ НЯМА ДА СЕ СПАСИ! Господ е сравнил неподчиняващите се на Църквата с идолопоклонници „; но, ако и църквата не послуша, нека ти бъде като езичник и митар“ (Мат. 18:17). Още в стария завет, когато Саул принася самоволно жертва, в несъгласие със заповяданото от Господа, пророк Самуил му казал: „: лошо си сторил, дете не изпълни заповедта на Господа, твоя Бог, която ти беше дадена,.. : нима

всесъженията и жертвите са толкова приятни Господу, колкото и послушанието на гласа Господен? ПОСЛУШАНИЕТО Е ПО-ДОБРО ОТ ЖЕРТВА, и покорството – по – добро от овнешка тлъстина; защото непокорството е също такъв грях, какъвто е магьосничеството, и упорството е същото като идолопоклонството. ЗАДЕТО ТИ ОТХВЪРЛИ ДУМАТА НА ГОСПОДА, ТО И ТОЙ ТЕ ОТХВЪРЛИ,..” (Пър. Кн. Цар. 13:13; 15:22-23). В Новия Завет възлюбения ученик на Господа засвидетелства, че само тогава Господ приема нашата молитва, когато тази молитва се принася по волята на Господа (виж Първо Пос. на Иоан. 5:14). Молитвите на тези, които с действията си се противят на Бога НЕ СА ПРИЕТИ. ОТКАЗАНИ СА ОТ БОГА (виж Мат. 7:21-23). РАЗКОЛНИКА И ЕРЕТИКА СА ЧУЖДИ НА СМИРЕНИЕТО, КАКТО МУ Е ЧУЖД И ДЯВОЛА, ЗА ТОВА И СА ЧУЖДИ НА СПАСЕНИЕТО, КАКТО МУ Е ЧУЖД И ДЯВОЛА... Без смирение не може да бъдеш Христов ученик. Господ е казал: „вземете Моето иго върху си и се поучете от Мене, понеже съм кротък и смирен по сърце, и ще намерите покой за душите си;” (Мат. 11:29). Който не се е смирил, той не е ученик Христов, той не се е подчинил на Христа. „Истинското смирение е от послушанието” казва свети Йоан Лествичник, както и Господ е явил Своето смирение с това, че е бил „послушен дори до смърт, и то смърт кръстна” (Фил. 2:8). БЕЗ ПОСЛУШАНИЕ КЪМ ЦЪРКВАТА НЯМА СМИРЕНИЕ. БЕЗ СМИРЕНИЕ НЯМА СПАСЕНИЕ. ЕРЕСТА И РАЗКОЛА СЪДЪРЖАТ В СЕБЕ СИ ОСВЕН ТОВА И ХУЛА КЪМ СВЕТИЯ ДУХ, КОЕТО Е СМЪРТЕН ГРЯХ, КОЙТО НЕ СЕ ПРОЩАВА ОТ БОГА НИТО В ТОЗИ НИТО В БЪДЕЩИЯ ВЕК, ако човек остане в него. Даже мъченическа кръв не може да очисти този грях според свети Йоан Златоуст. Този грях се очиства само тогава, когато човек се откаже от своята ерес, остави разкола, и се присъедини към светата църква.

Ще припомним, че именно поради непокорство нашите

прародители са паднали от рая в царството на техния изкусител – падналият непокорен ангел сатана. Всеки който се противи на църковните правила и Предание, дадени ни от Бога, ПРОЯВЯВА СЪЩОТО ПАГУБНО НЕПОКОРСТВО! Така вместо да избере спасителения път даден ни от Божият Син, да СЕ ПОДЧИНИ на оставената от Него Църква във всичките ѝ утвърдени норми и да си върне изгубеното достойнство, блаженство и нетление, непокорният човек отново се покорява на падналия си разум, който е под мощното влияние на княза на този свят и неговите демони. **ТОВА Е И ОСНОВНИЯ ИЗПИТ КОЙТО ВСЯКА ДУША ТРЯБВА ДА ПРЕМИНЕ ЗА ДА ПОЛУЧИ ВЕЧЕН ЖИВОТ – ДАЛИ ЩЕ ОСТАНЕ В ГРЕХА НА НЕПОКОРСТВОТО НА АДАМ И ЕВА ИЛИ ТОЗИ ПЪТ ЩЕ СЕ ПОКОРИ НА БОГА!**

НЕКА ОТНОВО ПРОЧЕТЕМ ДУМИТЕ НА ПРОРОКА:”
Послушанието е по – добро от жертва... **ЗАДЕТО ТИ ОТХВЪРЛИ ДУМАТА НА ГОСПОДА, ТО И ТОЙ ТЕ ОТХВЪРЛИ.**”
“Кое то Църквата е установила на седемте Вселенски събора – изпълнявай! Горко ономува, който прибави една дума към това или отнеме една дума от това.” („Близ грядущий антихрист”
Сергей Нилус)

ВСЕКИ ХРИСТИЯНИН ЗНАЕ, ЧЕ ВЪЗМОЖНОСТ ЗА ПОКАЯНИЕ И ПОКОРЯВАНЕ НА БОГА ИМАМЕ САМО ПО ВРЕМЕ НА КРАТКОТО СИ ЗЕМНО СТРАНСТВАНЕ... СЛЕД ТОВА ИДВА ВЕЧНОСТ! ИМАМЕ РАЗУМ И СВОБОДНА ВОЛЯ САМИ ДА ИЗБЕРЕМ С КОГО ЩЕ БЪДЕМ ВЕЧНО – С БОГА ИЛИ САТАНА, В НЕИЗКАЗАНО БЛАЖЕНСТВО ИЛИ В НЕОПИСУЕМИ МЪКИ!

Дано свети пророк Самуил ни вразуми!

Какво се случва с онези, които изменят богослужението заповяданото им от Господ ни показва Светото Писание и в Левит гл. 10:”Надав и Авиуд... донесоха пред Господа чужд

огън, за който той не им бе заповядал; и излезе огън от Господа и ги изгори, и те умряха пред лицето Господне.”

Ето какво е сторил Бог и с едни от първите еретици и бунтовници сред Израилевите синове:

„Корей,.. Датан и Авирон,.. и Авнаи... въстанаха против Моисея заедно с двеста и петдесет мъже от синовете Израилеви, началници на народа, призвани на събранията, мъже именити. И събраха се против Моисея и Аарона и им рекоха: стига ви толкоз; цялото общество, всички са свети, и между тях е Господ! а вие защо се поставихте по горе от народа Господен?“ (Числа, гл.16, ст. 1, 2, 3).

„ Моисей... каза на Корей...: утре ще покаже Господ, КОЙ Е НЕГОВ, И КОЙ Е СВЕТ,.. вземете си кадилниците и утре турете в тях огън и сипете в тях кадиво пред Господа; КОГОТО ГОСПОД ИЗБЕРЕ, ТОЙ И ЩЕ БЪДЕ СВЕТ...

И РЕЧЕ ГОСПОД НА МОИСЕЯ, ДУМАЙКИ: КАЖИ НА НАРОДА: ОТСТЪПЕТЕ НАОКОЛО ОТ ЖИЛИЩЕТО НА КОРЕЯ, ДАТАНА И АВИРОНА... И ЗЕМЯТА РАЗТВОРИ УСТАТА СИ И ПОГЪЛНА ТЯХ И КЪЩИТЕ ИМ, И ВСИЧКИ КОРЕЕВИ ЛЮДЕ И ВСИЧКИЯ ИМОТ, И ТЕ СЛЯЗОХА ЖИВИ В ПРЕИЗПОДНЯТА...“. (Числа, гл.16, ст. 4, 5, 6, 7, 18, 20, 22, 23, 32, 33).

Самата философия на неосъждане и непротивене на еретици и иноверци, представлява древна ерес на новгородските еретици, изобличена от свети Йосиф Волоцкий в неговото „Слово тринадцатое“. На това светоотеческо наследство ще се спрем по – надолу, тук само ще цитираме как то започва: „Тук са събрани свидетелства от светите книги за това, че еретикът и отстъпникът трябва не само да се осъждат, но и да се проклинат, а царете, князете и съдиите трябва да ги прашат на заточение и да ги предават на най-жестоки наказания.”

Потвърждение намираме и в житието на споменатия учител на вселената Йоан Златоуст:

"Блаженият размишлявал как да очисти града от тази ерес и при удобен случай казал на царя:

- Благочестиви царю! Ако някой вложи в твоята корона обикновен, тъмен и нечист камък редом със скъпоценните, няма ли да лиши от чест цялата корона?

Царят отвърнал:

- Да, така е.

Светият продължил:

- Така е лишен от чест и този град, който, бидейки православен, има още сред жителите си неверни ариани. И подобно на това, както ти би се разгневил, царю, заради безчестието на твоята корона, така и Всемогъщият Бог се гневи заради този град, осквернен с арианската ерес. Затова трябва или да приведеш еретиците към единството на вярата, или да ги изгониш от града.

Като изслушал тези думи, царят наредил веднага да доведат при него всички ариански водачи и им заповядал в присъствието на патриарха да изложат своето изповедание на вярата. А те започнали да говорят слова, изпълнени с нечестие и хули против нашия Господ Иисус Христос. Тогава царят заповядал да ги изгонят от града." (26.11 по еретическия, †13 ноември по църковния календар - Свети Йоан Златоуст, патриарх Константинополски).

Отношението на светиите към арианската ерес, виждаме и в житието на свети Амфилохий, епископ Иконийски (06.12 по еретическия, †23 ноември по църковния календар):

"По време на царуването на Теодосий Велики свети

Амфилохий се явил веднъж при императора и го помолил да унищожи във всички градове молитвените събирания на арианите. Но императорът не искал да изпълни молбата му, за да не се яви притеснител в очите на народа. Тогава светителят мълчаливо излязъл от двореца, но след няколко дни обратно се върнал и благодарение на своята мъдрост, направил нещо достойно за възпоменание.

Той се поклонил на царя, седящ на престола, като му отдал дължимата част и почитателно го приветствувал, а на сина му Аркадий, неотдавна възведен в царско достойнство и седящ до баща си, не обърнал никакво внимание и не му оказал подобаващата чест. Като помислил, че Амфилохий е забравил, Теодосий му заповядал да отдаде дължимото приветствие на Аркадий.

- Достатъчно е и това, че е отдадена чест на царя - забелязал Амфилохий.

Тогава императорът - баща, силно се разгневил и като не желаел да позволи непочтителност към своя син, заповядал да изгонят свети Амфилохий от двореца.

А той му казал:

- Виждаш ли, царю, как не понесе непочтителността към твоя син и се прогневи на мене? Така и Бог Отец не търпи непочтителност към Неговия Син, отвращава се и не обича хуещите Го, гневи се на тези, които влизат в общение с хулителите.

Тогава императорът разбрал защо епископът не въздал чест на сина му - понеже искал да покаже, че на Бога Син подобава равна чест с Отца. Учудил се на мъдростта на светеца и, като станал от престола, поклонил му се и помолил за прощение.

Теодосий веднага разпратил по цялата империя укази за

отдалечаването на арианите от всички градове, дори в случай на нужда - със сила и заплахи. Така свети Амфилохий очисти Христовата Църква от еретиците."

Как трябва да се постъпва с еретиците и развратителите ни показва и свети Павсикакий, епископ Синадски, чиято памет почитаме на 26.05 по светския - 13 май по православния календар. В житието му свети Димитрий Ростовски е записал: „Ставайки епископ, свети Павсикакий незабавно изгонил от своето паство ДУХОВНИТЕ ВЪЛЦИ (под това име се разбира еретици и волнодумци, а също и хора водещи греховен живот и упорни в своята развратеност-пояснение 5 към житието) и, като заразени членове на тялото, със словестния си меч ги изрязъл и изхвърлил вън, за да не причинят някаква вреда на здравите членове.“

Подобен пример ни дава и житието на преподобния наш отец Йоаникий Велики:

„-Ако се наричаш християнин, защо презираш иконата на Христа? Всичките ти подвизи в добродетелния живот са напразни, ако нямаш права вяра...

Там се случило да бъде зетят на светеца, който бил женен за сестра му; той бил помрачен от иконоборческата ерес и светецът дълго го убеждавал да познае правия път на истинната вяра и да отдаде подobaващата чест на светите икони. Когато не могъл да му въздейства с думите си (защото той подобно на фараона, пребивавал в упорство), тогава блаженият, като забравял за близкото си родство с него, се помолил на Бога да ослепеят и телесните очи на този иконоборец, лишен от душевни очи. Така и станало: зетят му ослепял и понесъл наказание, съответстващо на нечестиято му.“ (17.11 по еретическия, † 4 ноември по православния календар - свети Йоаникий Велики).

Ето какво е записано в житието на свети Иерон (20.11 по еретическия, †7 ноември по църковния календар): "свети Иерон, като разбрал, че искат да го вземат на служба във войската, отказал да тръгне с тях. Той смятал, че за християнина е вредно да има общение и да служи заедно с идолопоклонници. Воините поискали насила да го вземат със себе си, но разгневеният Иерон взел едно попаднало му подръка дърво и започнал да се отбранява с него. Оказал се толкова по-силен от войниците, че те побягнали, а той се втурнал да ги гони, както лъв гони плячката си...

един от присъстващите в съда посочил свети Иерон на Лизий и казал:

- Ето кой се съпротивляваше на твоите пратеници и всичко, за което ти чу, е именно негово дело.

Лизий погледнал към Иерон и го попитал откъде е родом. След като светецът назовал своето отечество и своя роден град, Лизий отново го попитал:

- Ти ли си този, който се възпротиви на царската заповед, надявайки се на телесната си сила, и нанесе побой на изпратените за тебе войници?

- Да, аз! - смело отговорил мъжественият Иерон. - "Аз ли да не мразя ония, които ... мразят" моя Господ и да не се гнуся от Неговите врагове! "С пълна омраза ги мразя: те ми са врагове". Затова и побой им нанесох, и ги гоних като страхливи зайци."



Св. Николай удря плесница на Арий на I-ия Вселенски събор в Никея. Детайл от фреска в манастира Панагия Сумела

Показателни са действията на един от най – големите Божии угодници – свети Николай Мирликийски спрямо един от най – големите еретици на всички времена – богохулника Арий, по време на Първият Вселенски Събор: „.. свети Николай в спор с Арий не могъл равнодушно да понесе богохулните му думи и в присъствие на цялото събрание МУ УДАРИЛ ПЛЕСНИЦА. За тая му постъпка светите отци лишили Николай от архиерейски сан.“

Ето обаче Кой се застъпва за великия светия : „Но някои от най – достойните отци на събора се удостоили с чудесно видение: видели от едната му страна Господ Иисус с Евангелие, а от другата – Божията Майка с омофор (отличително външно одеяние на архиерея – б.р). КАТО УЗНАЛИ, ЧЕ САМ ГОСПОД И ПРЕЧИСТАТА МУ МАЙКА ВЪЗВРЪЩАТ НА СВОЯ ИЗБРАНИК НИКОЛАЙ ОТНЕТОТО ОТ НЕГО, СВЕТИТЕ ОТЦИ ВЕЧЕ НЕ ОСЪЖДАЛИ

ДРЪЗНОВЕНАТА МУ ПОСТЪПКА И ЗАПОЧНАЛИ ДА ГО ПОЧИТАТ КАТО ВЕЛИК БОЖИ УГОДНИК.“ (Из житието на свети Николай).

Ето как е изобличаван на Първия Вселенски Събор, същия еретик от друг Божий угодник:

"Причина за настоящото събрание и наши разсъждения е неистовият Арий, който, като прие служение на презвитер на Александрийската църква, се оказа чужд на учението на блажените пророци и апостоли. Понеже той не признава Единородния Син и Словото на Отца за единосъщен и равен на Отца, и като почитател на творението, иска да причисли Твореца към творението. **Заповядай, господарю, той да остави заблудението си и да не въстава против апостолското учение или, ако остане упорито в своето нечестиво мнение, изгони го от обществото на Православната Църква, за да не колебае повече с нечестивите си мнения за вярата душите на слабите. Така говорел свети Евстатий...** Арий, заедно с няколко единомишленици останал непреклонен в мненията си. Тогава отците на Събора, тържествено и единогласно изповядаха Сина Божий за единосъщен с Бога-Отца. Ариевото учение, като противно на словото Божие и на отеческото предание, заедно с всички, изповядващи Ариевото лъжеучение, предали на анатема и отлъчване от Църквата на правоярващите... **Арий и неговите привърженици, след отлъчването им от Църквата, императорът изпратил на заточение.**"

(06.03 по еретическия, †21 февруари по православния календар - Св. Евстатий Изповедник, архиепископ Антиохийски)

Интересно и много поучително за нас е да се разбере и при

какви обстоятелства приключва живота на споменатия развратител Арий:

„Няколко години след Първия вселенски събор, еретикът Арий бил повикан в Константинопол. Тук той измамил с лукавството си благочестивия цар Константин. Царят го запитал дали вярва така, както са заповядали светите отци на Никейския събор. А Арий скрил под дреха на гърдите си писанието на своето зловерие, ударил се с ръка по гърдите и възкликнал:

- Така вярвам!

По този начин еретикът наглед изразявал съгласие с утвърденото в Никея изповедание, а в ума си потвърждавал, че вярва в това, което записал със своята ръка и скрил на гърдите си. Нечестивецът се кълнял пред царя, казвайки: "Така вярвам!"

Без да подозира за това лукавство, царят повярвал на думите му, изпратил го при светейшия патриарх Александър и заповядал той да бъде приет в църковно общение като православен. Насрочен бил неделен ден, в който Арий трябвало да бъде въведен в храма за общение с верните.

Обаче свети Александър отказвал да приеме в общение Арий, основателя на ерес.

Междувременно изтичала събота и приближавал неделният ден. През нощта Божият архиерей паднал в олтара пред престола за молитва. Той със сълзи молел Бога да вземе душата му, само да не види деня, в който еретикът ще встъпи в църковно общение и ще се причасти със светите Тайни, или от милосърдие към Своята Църква да изтреби Арий измежду живите.

Свети Александър се молел така цяла нощ. Настъпило

утрото и наближило времето за литургия. Арий, преизпълнен с гордост, тръгнал от царските палати към храма, обкръжен от множество оръженосци и царски сановници, които съчувствали на ереста му.

Когато стигнал до "Константиновото тържище", наречено така, защото там се издигал мраморен стълб с изваяние на царя, той бил обзет от преголям страх поради угризения на съвестта. По тази причина усетил нужда да удовлетвори телесната си потребност и започнал да търси някое скришно място. Недалеч се намирало едно такова обществено място и като влязъл там, **Арий бил неочаквано поразен от страшна болест. Утробата на нечестивеца се разтворила, както на Иуда (Деян. 1:18), и вътрешностите му се изсипали.**

Така ужасно погинал еретикът.

Ония, които стояли наблизо и го очаквали да излезе, като видели, че се бави, сами влезли при него и го намерили да лежи мъртъв, в кръв и гной. В града веднага се разнесла новината за страшната неочаквана смърт на Арий. Еретиците били посрамени, а православните се радвали, че Христос, истинският Бог, е отмъстил на Своя враг и хулител. А най-много въздавал благодарение на Христа Бога светейшият патриарх Александър, за това, че Той явил милост към Своята Църква и я спасил от лютия звяр.“

(Житие на свети патриарх Александър - 12.09 по еретическия, †30 август по православния календар).



Подобна е историята с кончината на един от най-големите гонители на православната вяра:

„цар Юлиан Отстъпник, богохулник и жесток гонител на християните, като се похвалил с това, че ще погуби християните, отишъл на война с персите. Свети Василий тогава се молел в църквата пред иконата на Пресвета Богородица, в нозете на Която има изображение и на свети великомъченик Меркурий във вид на воин с копие. **Свети Василий молел Бог да не допусне гонителят и мъчителят на християните Юлиан да се върне жив от Персийската война. И ето, той видял, че образът на свети Меркурий, стоящ близо до Пресвета Богородица, се изменил, и изображението на мъченика за известно време станало невидимо. Не след дълго мъченикът отново се показал, но с окървавено копие. В същото време Юлиан бил пронизан от светия мъченик Меркурий, изпратен от Пречистата Богородица да погуби Божия враг.“**

(Житие на свети Василий Велики - 14.01 по еретическия, †01 януари по православния календар).

„Друг път - разказва същият отец - минавахме покрай манастир, чиито монаси поддържаха ереста на Север. Като ни видяха, те започнаха да бият клепалото, за да съберат братята за служба по-рано от обикновено. Преподобният разбра, че замислят нещо против нас, **пламна от праведен гняв и пророчески изрече думите на Владиката: “няма да остане тук камък на камък, който да не бъде сринат”. Скоро те се сбъднаха: една нощ агаряните нападнаха манастира, ограбиха цялото му имущество, плениха монасите и подпалиха и разориха мястото, както беше предсказал светецът.”**

(24.01 по еретическия, †11 януари по църковния календар - Св. преподобни Теодосий Велики)

"В храма влязъл и влѣхвѣтъ Илиодор, който лицемерно се представял за християнин и тайно започнал да чародейства. В резултат на това едни от хората започнали да тропат в църквата като коне и да рѣмжат като животни, други се кикотели неудържимо, а трети се нервирали. Магьосникът се похвалил, че може да накара самия епископ с презвитерите и клириците да прекрати службата и да започне да подскача и танцува, сякаш под звуците на музика. Като разбрал замисѣла му, Божият светител преклонил колѣне пред Божия престол, помолил се усърдно, станал, излязъл от олтара, метнал омофора си на врата на магьосника и така го вързал. Извел го от църквата и сред града заповѣдал да донесат много дърва и да накладат голям огън. **Когато това било направено, светецът разпитал Илиодор за всичките чародейства и злини, които бил сторил, и както го държал свързан с омофора, влязъл с него в огъня, сред пламъците, без да го изпуска, и не помръднал от мястото си, докато нечестивецът не изгорял напълно.** После Божият архиерей Лѣвъ се върнал в църквата и довършил Божествената служба. Това дивно чудо хвърлило в ужас всички, защото, докато

държал влѣхва сред пламъците, самият светител не само че не пострадал от огъня, но и светителското му облачение не било докоснато от пламъците: росата на Светия Дух го обкръжавала и го пазела сред пламъка.

(05.03 по еретическия, †20 февруари по православния календар - Св. преподобни Лъв, епископ Катански)

"Веднѣж свети Поликарп срещнал еретика Маркион. Последният му казал дръзко:

- Познай кои сме.

Поликарп отвърнал:

- Зная, че ти си първороден син на дявола.

И апостолите, и техните ученици така старателно пазели себе си от еретиците, че дори не искали да беседват с тези, които с хитрото си празнословие се опитвали да затъмнят истината. А свети Павел заповядва: "Страни от еретик, след като го посъветваш веднѣж и дважд, знаейки, че такъв човек се е извратил и греши, като сам осъжда себе си".

(08.03 по еретическия, †23 февруари по православния календар - Св. свещеномъченик Поликарп Смирненски епископ)

"Управителят заповядал на мъченика да седне с тях на обяд, но той отказал. Другите, които седели там, също го убеждавали:

- Седни с нас, Евтропий, яж и пий, покори се на началника!

Светецът отговорил:

- Не, аз съм Христов раб и няма да седна с нечестиви, както казва блаженият пророк Давид: "блажен е оня човек, който не

отива в събранието на нечестивци... и в сборището на развратители не седи". И на друго място: "с люде лъжливи не седях и с коварни няма да отида". А друг пророк възвестява: "излезте из средата им и се отделете, казва Господ, и до нечисто се не допирайте им, и Аз ще ви приема". В Писанието е казано: "който ходи със светите, ще се очисти, а който ходи с нечестивите, е причастен на тях".

Управителят казал:

- Преди ти беше добър, Евтропий, а сега изглеждаш злонравен.

- Аз не съм злонравен - отговорил светецът, - но спазвам Божиите заповеди. Ако ти се стараеш да изпълняваш нарежданията на земните царе, то аз още повече се старая да изпълня заповедите на Небесния, безсмъртен Цар, на Когото служа."

(6.03 по еретическия, †03 март по православния календар - Свв. мъченици Евтропий, Клеоник и Василиск. Св. Зинон и Зоил)

Обобщаващи за отношението към безбожниците са и думите на свещеномъченик Вавила, който ни припомня и словата на свети цар Давид, когато отговаря на римския император езичник:

„- Не трябва ние, християните - отговорил Вавила, - да укоряваме, нито да дразним някого от хората. Не дразним и тебе: защото не бива да безчестим Божието създание, сътворено по Божий образ и подобие. **Но ако някой въстава срещу Бога и нанася оскърбление на светинята, напълно справедливо е да го възненавидим като Господен враг, по думите на Давид: "аз ли да не мразя ония, които Тебе мразят, Господи, и да не се гнуся от ония, които**

въстават против Тебе? С пълна омраза ги мразя; те ми са врагове" (Пс. 138:21-22).“

Друг пример ни дава Св. Евтихий, патриарх Цариградски:

„Случайно в същия час при царя се намирали някои от еретиците. Те започнали да се препират със светеца по въпросите на догматите на вярата, но нямали сили да противостоят на премъдростта и духа, с които говорел преподобният Евтихий. Въпросът се състоял в това - трябва ли да се низвергват еретиците и след смъртта им. Някои твърдели, че не трябва да се налага анатема върху онези от тях, чиято ерес е била открита след смъртта им. А **свети Евтихий твърдял, че еретиците всякак, дори и след смъртта им, трябва да се предават на анатема**. Той привел като пример от Писанието Иерусалимския цар Иосия, който извадил от гробовете и изгорил в огъня костите на умрелите идолопоклонници, след като били изминали много години от тяхната смърт; по такъв начин - твърдял светецът - трябва да се предават на наказание еретиците и след тяхната смърт. Оттогава преподобният Евтихий започнал да се ползва с разположението на царя и всички го хвалели и почитали.“

(19.04 по еретическия, † 6 април по църковния календар - Св. Евтихий, патриарх Цариградски)

Образец за силна ревност по Бога и непримиримост с Неговите врагове намираме и в житието на един от най-близките Му хора - свети апостол Иаков Зеведеев:

"апостолите така силно възлюбихи своя Господ и проявили такава преданост, че искали от небето да свалят огън върху онези, които не вярвали в Него, за да ги изтребят; и те щели да го направят, ако Самият милосърден Господ Иисус Христос не ги възпрял. Предимно на тези двама апостоли Иаков Зеведеев и Иоан, а също и

на апостол Петър, Господ откривал Своите Божествени свойства и Своите тайни, както това било на Тавор, когато Господ пожелал да покаже славата на Своето Божество и взел със себе си Петър, Иаков и Иоан."

(13.05 по еретическия, †30 април по църковния календар - Св. апостол Яков Зеведеев)

Ето как се е отнесъл със юдеите богоборци и убийци светия Кирил, архиепископ Александрийски:



"Като прогонил по този начин невидимите бесове от околностите на Александрия, светителят положил цялото си старание да очисти напълно и самия град от смущения и вражди. От древност в града живеело безчислено множество иудеи. Още от времето на Александър Велики и основаването на Александрия тук се били поселили немалко пришълци от Иудея, които се превърнали в многобройна колония.

Ненавиждайки Христа и хората, носещи Неговото име, те тайно и явно причинявали на християните големи скърби и неприятности. Зловредни за града били споменатите еретици новациани, но несравнимо по-големи злини причинявали иудеите, които не само че подклаждали междуособни смутове в града, но и устройвали многобройни убийства и кръвопролития. Като извикал при себе си началниците на иудейските синагоги, Божият светител ги увещавал да удържат своя народ от подобни злодейства. Но иудейските старейшини не само че не се вслушали в увещанията на светителя, но се изпълнили с още по-голяма злоба.

В града имало една голяма и прекрасна църква, наричана Александровска, по името на епископ Александър, който я построил. Веднъж иудеите се въоръжили, като за война, и когато паднала нощта, предизвикали на улицата сред християнските домове смут и безредица, като крещели:

- Александровската църква гори!

Като чули този вик, християните един след друг се затекли от домовете си към мнимия пожар с намерение да го потушат.

А безмилостните иудеи чакали пред вратите на християнските домове и избивали християните, които излизали от тях, като ги пробождали с меч и ги поразявали с копия или с ножове; с една дума - убивали всеки, който им попадне. Така през тази нощ било избито голямо множество християни.

Когато настъпил денят, светейшият патриарх Кирил узнал за станалото кръвопролитие. Като се съвзел от скръбта поради убитите християни, той започнал да търси правосъдие срещу иудеите. Но епархът на града Орест, макар и да бил християнин по вяра, понеже изпитвал вражда срещу светителя, помагал на иудеите и защитавал убийците. **Тogaвa свети Кирил заедно с множество християни отишъл в иудейския квартал и изгонил от града всички иудеи, предал на разрушение жилищата им и изгорил тяхната синагога.**"

(22.06 по еретическия, †09 юни по православния календар - Св. Кирил, архиепископ Александрийски)

"Светиите отново му казали:

- Християни сме! Познаваме Единия Бог, нашия Господ Иисус Христос, и само на Него се покланяме, **гнусим се от идолските мерзости и се отвърщаме от тези, които им се**

покланят, като повтаряме след псалмопевеца: “Подобни
тям да бъдат ония, които ги правят, и всички, които се
тям надяват”.

Като чул това, управителят много се разгневил и заповядал да ги съблекат и да ги бият дълго и без пощада. Светиите понасяли побоите и се молели:

- Господи Иисусе Христе, Учителю наш! Нека бъде над нас Твоята воля!.."

(20.07 по еретическия, †07 юли по църковния календар - Житие и страдание на светите преподобномъченици презвитер Епиктет и монах Астион).

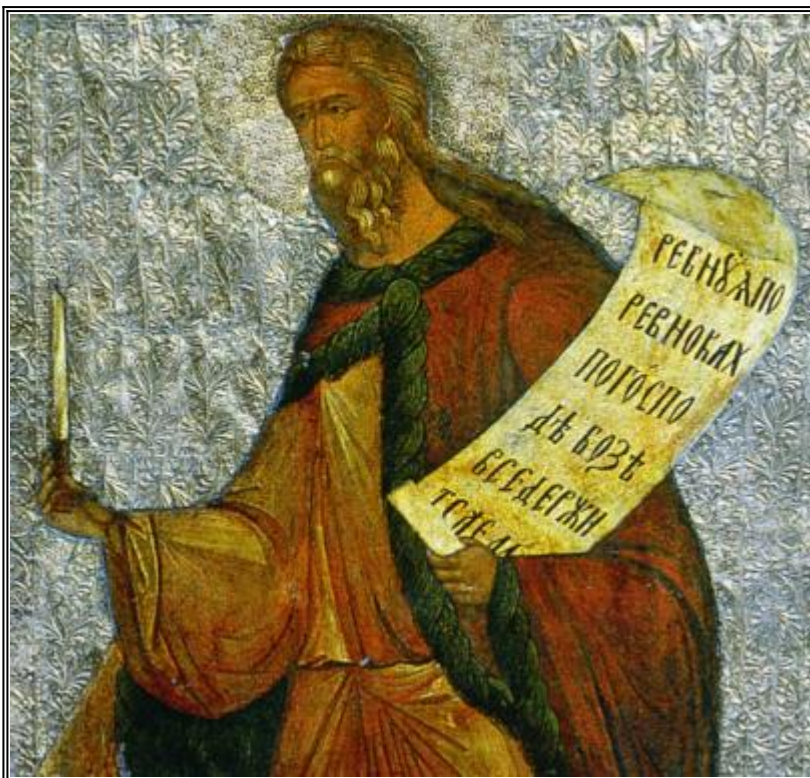


„Необходимо е да се избягват безполезни разговори и **да не се общува с пренебрегващите страха от Бога**, защото те не казват нищо полезно, не правят нищо за Господа: **те не говорят нито за добродетел, нито за благоговение, нито за чистота. Техните речи са смъртна опасност, съветите им са бездната на ада, общността им е духовно унищожение.**“

Свети преподобни Ефрем Сирин „Добротолубие за миряни – Мълчание и многословие “.

"Който от учението Христово отхвърля дори един догмат, той се отрича от Христа" (6, писмо 30).

"Че ереста е отричане от Христа, е казал св. апостол Петър във второто си послание: "И между вас ще има лъжеучители, които ще вмъкнат пагубни ереси... като се отричат от Господа, Който ги е изкупил" (2 Пет. 2:1). Всяка ерес е отричане от Изкупителя. Самата иконоборческа ерес, външно отхвърляща само иконата Христова, всъщност отрича Христовото въчовечаване, а следователно - Изкупителя и изкуплението. Отхвърлянето на християнските тайнства без очевидното отричане на Христа е всъщност отричане от Христа: когато се отхвърлят тайнствата, се прекратява и унищожава същественото общение с Христа."



Свети пророк Илия държащ ножа, с който е заколил вааловите жреци

"Многочислен сонм светии са приели мъченическия венец, предпочели са най-жестоки и продължителни мъки, тъмница, изгнание, отколкото да се съгласят да станат съучастници на еретиците в богохулното им учение. Вселенската Църква

винаги е смятала ереста за смъртен грях, винаги е смятала, че човек, заразен със страшния недъг на ереста, е мъртъв по душа, чужд на благодатта и спасението, състои в общение с дявола за своя погибел. Ереста е грях на ума. Ереста е повече дяволски грях, отколкото човешки: тя е дъщеря на дявола, негово изобретение, нечестие, близко до идолопоклонството."

"Обикновено Отците наричат идолопоклонството нечестие, а ереста - злочестие. В идолопоклонството дяволът приема за себе си божествена чест от заслепените човеци, а чрез ереста той прави слепите човеци съучастници на своя главен грях - богохулството. Ако някой прочете внимателно "Деяния на съборите", лесно ще се убеди, че характерът на еретиците е сатанински. Той ще види ужасното им лицемерие, огромната им гордост, ще види поведение, изтъкано от непрекъснатата лъжа, ще види, че са отдадени на различни низки страсти, ще види, че когато имат възможност, те са готови на всички най-ужасни престъпления и злодеяния. Особено забележителна е непримиримата им ненавист към чадата на истинската Църква и жаждата да се пролее тяхната кръв! Ереста ожесточава сърцето, страшно помрачава и поврежда ума, упорито живее в заразената от нея душа - и трудно е човек да се изцели от този недъг!"

Всяка ерес съдържа в себе си хула против Духа Свети: тя или хули догмата за Светия Дух, или действието на Светия Дух, но хули непременно Светия Дух. Същност на всяка ерес е богохулството... Интересно е, че всички древни ереси под различни променящи се маски са се стремили към една цел: те са отхвърляли Божеството на Слово и са изопачавали догмата за въплъщението. Новите се стремят най-вече да отрекат действията на Светия Дух: с ужасни хули отхвърлят Божествената литургия, всички тайнства, всичко, в което Вселенската Църква винаги е признавала действието на Светия Дух...

Светите отци на Църквата винаги са учили да се пазим от еретиците.

Свещеномъченик Игнатий Богоносец:

"Някои коварно носят името Христово, а междувременно вършат дела, недостойни за Бога. От тях трябва да бягате като от диви зверове, защото това са бесни кучета, които хапят крадешком. Трябва да се пазите от тях, защото имат неизцелим недъг. За тях има само един целител... Господ наш Иисус Христос" (3, 104).

"И така, моля ви, не аз, но любовта на Иисуса Христа, поемайте единствено християнска храна, а от чуждото растение, каквото е ереста, се отвърщайте. В отровата на своето учение еретиците добавят Иисуса Христа, с което печелят доверие към себе си: ала поднасят смъртоносна отрова в подсладено вино. Онзи, който не знае, на драго сърце я приема и заедно с пагубното удоволствие приема смъртта" (3, 121).

"Не се залъгвайте, братя мои! Развращаващите домове не наследяват Царството Божие. Но ако тези, които вършат това по отношение на плътта, се излагат на смърт, не правят ли това още повече онези, които със зло учение развращават вярата Божия, за която е разпнат Иисус Христос? Понеже е скверен, такъв ще иде в неугасимия огън, както и онзи, който го слуша"

✖ Свети
преподобни Теодор
Студит.
Фрагмент от
стенопис от
църквата
"Христос
Пантократор".
Манастир Високи
Дечани. Косово.
Сърбия. Около
1350 г.

Преподобни Теодор Студит:

"Да бъдеш еретик, значи да си отлъчен от Бога. Разказвахам следното за авва Агатон: "Отишли при него някакви иноци, чули за неговата разсъдителност. Понеже желаели да изпитат дали няма да се разсърди, го питали: "Ти ли си Агатон? Чувахме за тебе, че си горделивец!" Той отговорил: "Да, вярно е." Те пак го питали: "Ти ли са Агатон, празнодумецът и клеветникът?" Той рекъл: "Аз съм." И пак казали: "Ти ли си Агатон - еретикът?" Той отговорил: "Не, аз не съм еретик." След това го питали: "Кажни ни защо на първите ни въпроси отговаряше със съгласие, а последния не понесе?" Той им казал: "Признавам, че имам първите пороци, защото това признание е полезно за душата ми, а да бъда еретик, значи да съм отлъчен от Бога, но да бъда отлъчник от Бога не искам." Като чули това, те се учудили на разсъдителността му и си отишли, получили назидание."

"По път на езичници не ходете и в самарянски град не влизайте" (Мат. 10:5). Ние трябва да разбираме това по отношение на еретиците - да не влизаме в църквите им, нито в жилищата им. Но където е синът на мира, благочестивото семе, там да останем, там, както и преди, да приемаме храната си. Нека да се пазим от онези, които се преструват, че носят истината, от онези, които казват, че са истински ръководители, но не са такива, "като заблуждават и биват заблуждавани" (2 Тим. 3:13). - "такива справедливо са осъдени" (Рим. 3:8). Нека пазим вярата твърда и живота си непорочен, без да умаляваме и без да оскърбяваме с едното другото, а и в едното, и в другото да пребъдем цели и свършени."

"Днес, когато гонителите продължават гоненията заради Христа, трябва да послушаме пророческото слово: "Идете си, идете си... излезте из средата им и се отделете, казва Господ" (Ис. 52:11; 2 Кор. 6:17). Ако някои действат в това отношение,

те сами ще дадат пред Господа отговор в съдния ден. А на мен ми се струва, че да вървим заедно с тях и да сме безразлични в отношението си към еретиците, е едно и също."

Свещеномъченик Иринеи Лионски:

"Свети Поликарп Смирненски казвал, че Йоан, ученикът на Господа, в Ефес като отишъл на баня и видял в нея Керинт (известен еретик), изскочил оттам, без да се окъпе, и казал: нека да бягаме, да не би да падне банята, защото в нея е врагът на истината Керинт." И самият Поликарп при среща с Маркион, който му рекъл: "Знаеш ли кой съм?", отговорил: "Зная, че си първороден син на сатаната." Така са се пазили Апостолите и учениците им дори и с думи да не общуват с някой от онези, които са изопачавали истината, както е казал и Павел: "Страни от еретик, след като го посъветваш веднъж и дважд, знаейки, че такъв човек се е извратил и греши, като сам осъжда себе си" (Тит. 3:10-11)"

"Когато някой от познатите ти се скланя към еретически мъдрувания, увещавай го да познае правата вяра, но не се състезавай с него и не пожелавай да чуеш как мъдрува, за да не се заразиш с отровата му. Ако той пожелае да чуе истината на вярата, доведи го при свети отци, които могат да му окажат полза в Христа. По такъв начин ти ще му помогнеш по Бога без вреда за себе си. Но ако той след първото и второто увещаване не се поправи, от такъв според думите на Апостола се отричай (Тит. 3:10).."



Св. Атанасий Велики:

„Който иска да се спаси, трябва преди всичко да държи Православната вяра. Който не я пази непокътната и непорочна, въпреки всяко недоумение, ще погине навеки.”

Преп. Максим Исповедник:

„Не бива да се помага на еретиците в утвърждаване на техните безумни вярвания, тук трябва да бъдем резки и непримирими. Защото аз не мога да нарека любов, а човеконенавистничество и отпадане от Божествената любов, когато някой утвърждава еретиците в техните заблуди и помага за неминуемата гибел на тези хора.”

Преподобните Варсануфий Велики и Иоан Пророк:

“Друга вяра, освен предадената ни от 318-те свети отци, аз не знам, и който мъдрува различно от това, което учи тя, сам себе си е предал на анатема.”

“Грешно е не само да се четат, но и да се държат при себе си неправославни книги, например еретически или

разколнически. Презвитер Кириак, който държал в килията си еретическите съчинения на Несторий, бил вразумен за вината си със следното видение: той видял до килията му да стои жена в багреница и с нея двама мъже - в тях той познал Пресветата Богородица и придружаващите я Йоан, Предтеча Господен, и Йоан Богослов. В неизразима радост се хвърлил благоговейният презвитер в краката на Божията Майка и помолил да посети килията му, но въпреки просбите и сълзите му Тя не се съгласила и накрая казала: "Как искаш да вляза при теб, когато в килията си държиш врага Ми?" Като се пробудил от сън, Кириак в дълбока скръб се замислил: "Кой би могъл да бъде враг на Пресветата Богородица? Освен мен никой друг нямаше в килията." След известно време, като се заел с четене, презвитерът намерил между книгите си поученията на еретика Несторий, осъден от III Вселенски събор за това, че наричал Пресветата Дева не Богородица, а Христородица, сякаш била родила обикновен човек, а не и Бог. Чак тогава Кириак разбрал кой е бил врагът на Пресветата Богородица в килията му. Веднага изгорил еретическата книга и казал: "Нека отсега нататък няма при мене враг на Пресветата Богородица."

В житието на великия отец на Египетската пустия **преподобни Паисий Велики** намираме поразителен пример за това колко е лесно да се изгуби Божията благодат. Това станало в Египет. Веднъж ученикът на Паисий отишъл в града, за да продаде там своето ръкоделие. По пътя си срещнал един евреин, който, като забелязал неговата простота, започнал да го съблазнява така: "Възлюбени, защо вярваш в обикновен човек, който освен това е бил разпънат на кръста? Та той съвсем не е очакваният Месия. Трябва да дойде друг, а не Той." Ученикът, понеже бил слаб с ума и с просто сърце, се заслушал в тези думи и дори се осмелил да каже: "Може би е вярно това, което казваш." Като се върнал в

пустинята, преподобни Паисий се отвърнал от него и не му проговорил и дума. Накрая след дълги молби на ученика преподобният му рекъл: "Кой си ти? Не те познавам. Онзи мой ученик беше християнин и благодатта на Светото Кръщение бе върху него, а ти не си такъв - ако пък наистина си моят ученик, тогава благодатта на Светото Кръщение те е оставила и образът на Христа в тебе е унищожен." Със сълзи ученикът му разказал за своя разговор с евреина, на което преподобният отговорил така: "О, нещастни човече! Какво по-лошо и по-подло може да има от думите, с които си се отрекъл от Христа и Неговото Божествено кръщение? Сега иди и плачи, името ти е записано сред имената на отреклите се от Христа, и заедно с тях и тебе те чака осъждане и мъки." Като чул от преподобния такава присъда, ученикът се изпълнил с покаяние и в отговор на молбите му, преподобният се оттеглил в затвор за молитва. Господ чул молитвата на преподобния и му дарувал знамение, че е простен грехът на ученика му. И тогава преподобният го наставил така: "Чадо, въздай слава и благодарение на Христа, нашия Бог, за това, че нечистият богохулен дух е изгонен от тебе и наместо него Дух Свети е слязъл върху ти и е възстановил благодатта на Светото Кръщение. Ето, пази се сега, за да не изпаднеш отново поради леност и безгрижие във вражеските мрежи, защото, ако съгрешиш, ще гориш в огъня на геената." Житие на преподобния Паисий Велики.

Ето и някои цитати от житията на други светци:

☒ „Дошло време, когато той започнал чрез пратеници да иска от преподобния да изповядал вярата според учението на Евтихий и Север. Преподобният събрал всички пустинници и като мъж силен и водач на духовните воини, твърдо въстанал против еретическото зловерие, а на царя отговорил със следното послание:

“Царю! Ако ни предстои или да живеем нечестиво, като

последваме безглавите и се лишим от свободата си, или да умрем честно, следвайки истинните догмати на светите отци, знай, че предпочитаме смъртта, защото не приемаме новите догмати, а следваме законите на нашите отци. Онези, които твърдят нещо друго, благочестиво отхвърляме и проклинаме и не ще приемем по принуда никого, ръкоположен от безглавите. Да не става това, Христе! Ако пък се случи нещо подобно, като призовем за свидетел на истината Бог, хулен от тях, ще се противим до смърт. С радост ще положим душите си за отечеството и за православието, дори да видим светите места загиващи в огън. Защото каква полза има да се наричат свети, ако светинята бива поругавана от еретиците? По никакъв начин няма да се решим не само да кажем, но дори и да помислим нещо, несъгласно със светите Вселенски събори. Първият от тях е украсен от триста и осемнадесет отци, които се събрали против Арий, и като предали окаяния на анатема, го отсекли от тялото на църквата, защото отчуждавал Сина от съществото на Отца по естество и въвеждал догматите на неправата вяра. Вторият събор по Божие внушение се събрал в Цариград против Македоний, който хулил Светия Дух. Третият се състоял в Ефес против сквернословния и нечестив Несторий, похулващ възприетата от Пречистата Дева плът на Христа. После в Халкидон се събрали шестстотин и тридесет богоносни отци, които изповядали вярата съгласно с първите събори и пояснили казаното на тях. Те отсекли от свещеното тяло на Църквата окаяния и злочестив Евтихий, заедно с Диоскор, утвърдили апостолската вяра и отлъчили от Църквата всеки, който мислел противно на нея. Ако се противопоставяме на тези събори, нека се запали огън в нас, нека против нас бъде изваден меч, нека ни застигне най-люта смърт и дори, ако е възможно, нека тя ни споходи безброй пъти. Никога няма да отстъпим от истинското благочестие и няма да оскверним с отхвърляне онова, което доблестно са приели отците. Свидетели за това нека бъдат техните трудове

и подвизи, поети за вярата. Крепко и неизменно ще пазим всичко, заедно с онези, които смятат за благо да последват Христа и нас. Нека "Божият мир, който надвишава всеки ум", да бъде пазител и наставник на твоята държава...

царят се смирил не за дълго и скоро отново въстанал против православието. Отново навсякъде, даже в светия град Иерусалим, били обявени постановленията му, отхвърлящи светите събори, особено Халкидонския. И отново духовният воин, преподобният Теодосий, макар и в преклонни години, показал юношески плам. Докато всички мълчали и мнозина от страх изявявали съгласие, преподобният отишъл в Иерусалим и застанал на амвона в главната църква, откъдето обикновено свещениците се обръщали с поучение към народа. Той направил знак с ръка на всички да замълчат и провъзгласил:

- Който не почита четирите Вселенски събора, както и четирите Евангелия, да бъде анатема!

С тези думи поразил народа като ангел и никой от неговите противници не посмял да му възрази. После, като взел най-усърдните във вярата свои ученици, тръгнал да обикаля градове и селища, унищожавайки зловерието и утвърждавайки благочестието. Като научил за това, царят го осъдил на изгнание - окаяният не знаел, че смъртта вече стои пред вратите му. Преподобният бил пратен на заточение, а Анастасий скоро се лишил от временния живот. След смъртта му Христовият изповедник Теодосий заедно с други изгнаници за православната вяра се завърнал в своята обител. До преподобния писали Феликс, епископ на Рим, а също и Ефрем, епископ Антиохийски, които го облажавали с много похвали за ревността му, заради която претърпял изгнание и дори бил готов да приеме смъртта...

Друг път - разказва същият отец - минавахме покрай манастир, чиито монаси поддържаха ереста на Север. Като ни

видяха, те започнаха да бият клепалото, за да съберат братята за служба по-рано от обикновено. Преподобният разбра, че замислят нещо против нас, пламна от праведен гняв и пророчески изрече думите на Владиката: “няма да остане тук камък на камък, който да не бъде сринат”. Скоро те се сбъднаха: една нощ агаряните нападناха манастира, ограбиха цялото му имущество, плениха монасите и подпалиха и разориха мястото, както беше предсказал светецът. ”

24.01 по еретическия, † 11 януари по църковния календар - Св. преподобни Теодосий Велики

☒ „Като наближил град Леонидопол, Епифаний научил, че наблизо се намира манастир, в който живее монахът Иеракс - човек, на пръв поглед благочестив, а в действителност еретик, тъй като учел неправославно за човешкото тяло. По негово мнение то нямало да възкръсне, а вместо него Бог щял да ни даде в бъдещия живот друго тяло. Защото е писано: “...пръст си и в пръст ще се върнеш”. Казвал също, че децата в оня век ще бъдат несъвършени. Епифаний чул за него още в Палестина и желяел да го види. Иеракс също бил слушал за преподобния. Пристигайки в този манастир, светията видял множество народ, слушащ поученията на Иеракс: всички го считали за добродетелен като голям постник, който не вкусвал масло и не пиел вино. Като видял двамата странстващи монаси, Иеракс ги запитал:

- Откъде идвате?

- От Палестина - отговорили странниците.

Като ги разпитал за имената им, той се опечалил: Епифаний, който се славел в Египет със своята святост и мъдрост, му бил неприятен. Без да обръща повече внимание на Епифаний, той продължавал да говори на народа. Когато еретикът в проповедта си стигнал до възкресението на мъртвите и

започнал да учи, че човешките тела няма да възкръснат, Епифаний, не понасяйки това заблуждение, се обърнал към него и му запретил.

- Да замлъкне устата ти, за да се научиш да не хулиш нашата надежда.

Начаса заблуждаващият се онемял и останал неподвижен. Силен ужас обзел свидетелите на това чудо. А чудотворецът започнал да учи за възкресението на мъртвите, уверявайки, че те ще възкръснат в същото, но само видоизменено тяло, в което са живели в този свят. Няколко часа светията обяснявал истинското Христово учение, а накрая се обърнал към наказания:

- Научи се на истинската вяра и сам учи другите на нея.

Онемелият изведнъж заговорил, изповядвайки своето учение и обещавайки да се покае...

Извънредно грижовен към своето паство, светителят побеждавал еретиците и със слово, и с чудеса. Той направил да занемее еретикът - епископ Аетий, който на шестия ден след това умрял и мнозина от неговите последователи при това чудо преминали към православието, падайки в нозете на чудотвореца. Освен това защитникът на истинската вяра написал на царя за всички непокаяли се еретици. Царят му дал власт да ги изгони от Кипър. Благодарение на това словесното стадо на добрия пастир било запазено от хищни зверове...

По време на плаването, чувствайки немощ и като предвиждал, че скоро ще се представи пред Бога, той дал наставления на своите ученици:

- Деца мои, съблюдавайте моите заповеди, послушайте ме и Божията любов ще пребъде с вас.

Вие знаете през колко скърби премина животът ми и аз не ги считах за скърби, а винаги се радвах в Бога и Бог не ме остави, но ме запази от всяка напасть: на онези, които го обичат, всичко съдейства към добро... Само злите хора, еретиците, ми причиняваха неприятности. Бъдете внимателни, чада мои и послушайте грешния Епифаний... Пазете се от ересите като от отровни змии, за което съм ви писал в книгата "Панарий". Отвращавайте се и пазете себе си от похотите на света, които разпалват и тялото, и ума. Знайте, че те са сатанинска хитрост,..."

25.05 по еретическия, † 12 май по църковния календар - Св. Епифаний Кипърски

✘ „Свети Герман, добър воин Христов, мъжествено и безстрашно поразявал еретиците с меча на Божието слово. Изпратил един от най-добрите църковнослужители при царя със следните думи:

- Не ти подобава, царю, безчинно да се превъзнасяш пред Бога, твоя Създател, Който ти е дал живот и царство и нямаш право да променяш неизменното, не ти прилича да престъпваш преданията, установени от светите ни отци от древни времена...

След изгонването на светейшия патриарх Герман царят издигнал на негово място споменатия вече епископ Анастасий. Новият епископ заедно с царя изхвърлял от църквите светите икони и утвърждавал иконоборческата ерес... Нечестивият цар Копроним желаел да отнеме от Анастасий патриаршеския сан. Но като не намерил друго по-ревностен в поруганието над светите икони, го оставил на патриаршеския престол, където той пребивавал като мерзост на запустението на свято място, 24 години. В края на живота го постигнала болестта, наречена "кордаспос", тъй че богомерзките уста, хулещи светите икони и своя учител, станали скверен изход, през

който изтичала естествената нечистота. От тая болест Анастасий умрял.

И тъй, Анастасий свършил с ужасна смърт, а свети Герман заедно със светите иерарси наследил блажения живот в царството на нашия Господ Иисус Христос, Комуто заедно с Отца и Светия Дух чест и слава сега, винаги и във вечни векове. Амин.“

25.05 по еретическия, † 12 май по църковния календар - Св. патриарх Герман Цариградски

☒ „Когато станал епископ, свети Павсикакий побързал с жезъла на словото да изгони от своето паство църковните вълци и като заразени членове на тялото ги отсякъл със своя словесен меч и ги изхвърлил, за да не причинят вреда и на здравите членове.“

26.05 по еретическия, † 13 май по църковния календар - Св. преподобни Павсикакий, епископ Синадски

„Когато Александрийският патриарх Петър бил на смъртно легло, неколцина свещеници го помолили да прости на Арий и да го приеме в Църквата, а Петър им рекъл: „Христос ми се яви с раздрана риза и като Го попитах кой я е раздрал, ми каза: „Арий я раздра. Да не Го приемаш вече в Моята Църква. Защото е мерзък и на този свят, и на онзи“. И така, Петър заповядал на онези свещеници да нямат общение с него и да не го приемат, понеже Сам Господ го е проклед.“

Из "Софроние" на епископ Софроний Врачански - Неделя седма след Възкресение Христово, на светите Отци от Първия Вселенски събор

„Споровете били разгорещени и продължителни; напразно Константин използвал влиянието си, за да



примири спорещите и да ги приведе към дружелюбно разрешаване на спора, колкото повече продължавал спорът, толкова по-очевидно ставало колко далече от истината са се отклонили арианите. - Предложеното на Събора от Евсевий Никомидийски - предводител на арианите - изложение на вярата, където определено се изразявала мисълта, че "Синът Божий" е "създание", "твар", и че е "имало време, когато не е съществувал", единодушно било отхвърлено от отците на Събора като лъжливо и нечестиво; - самият свитък, на който то било написано, бил разкъсан."

03.06 по еретическия, † 21 май по православния календар - Св. равноапостолни цар Константин и неговата майка царица Елена

„Апостолът свидетелства: “всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Иисуса, ще бъдат гонени. А лукави човеци и измамници ще напредват в злото, като заблуждават и биват заблуждавани”. Защото Христовото стадо всякога е било смущавано и преследвано от лукави човеци, мъдруващи неправедно, които прелъстяват всички, бидейки сами прелъстени. Тези лукави човеци са и оръдията на дявола. По такъв начин и сега от дявола ще се надигне гонение и воюване срещу Божията Църква...

В Константинопол имало порти, които се наричали “медни”. Те били построени още по времето на Константин Велики и водели към царския палат. Над тези порти бил поставен образ на Спасителя, направен от мед, който бил поставен тук преди повече от четиристотин години. Злочестивият патриарх си наумил да свали и да предаде на огън честния образ на Христа. За изпълнението на това нечестиво дело той изпратил войници, въоръжени с топори. Началникът на тези войници, спатарий по чин, доближил стълба към портите, започнал да се изкачва по нея с брадва в ръка и вече се готвел да пристъпи

към своето богопротивно дело.



Тогава го видели няколко благочестиви жени, които случайно минавали отттам; видели го също така и няколко монахини, в числото на които била и преподобна Теодосия. Като се разгорели от ревност по Христовата икона и подбуждани от блажената Теодосия, която повече от всички ревнувала за честните икони и била преизпълнена с божествено мъжество и дръзновение, монахините се втурнали към

стълбата и я съборили на земята. Заедно с това те съборили и войник върху нея, който твърде много пострадал при падането. А те, като го влачели по земята, го били, докато не умрял. След това побързали да отидат при патриарх Анастасий и започнали да го изобличават за неговото нечестие: укорявали го, като го наричали вълк, хищник, еретик и враг на Църквата Христова.

А после започнали да хвърлят камъни срещу него. Анастасий, като се изпълнил със срам и като се боял да не се повдигне общонароден бунт срещу него, побързал да отиде при царя и му разказал за нанесения му от тези жени позор. Той известил царя също и за убийството на спатария при Медните врати. Царят изпаднал в лют гняв и веднага изпратил своите войници, въоръжени с мечове, като им заповядал да отмъстят за поруганието, нанесено на патриарха и за убийството на спатария. Така тези свети жени били посечени заради своята

ревност по благочестието. А блажената монахиня Теодосия, като по-благородна по своя произход и като изповядваща благочестието с най-голямо дръзновение, а също - и като виновница за всичко, което се случило, царят заповядал да заловят и да я затворят в тъмницата. Той наредил също да нанасят всеки ден по сто удара с тояги.“

11.06 по еретическия, † 29 май по православния календар - Св. преподобномъченица Теодосия

„Когато в града тържествено влязъл Теодосий, споменатите по-горе велможи Сатурнин и Виктор му разказали всичко за преподобни Исаакий. Те разказали на царя за неговата смелост и за пророчеството му. Царят, като се изпълнил с почит към този мъж, заповядал с почести да го доведат при него и му се поклонил, като на Божий угодник. После той помолил преподобния да се помоли на Бога за него и за цялото му царство. А преподобният поучил царя, като го увещавал да живее в благочестие, да възвърне мира в Църквата и да утеши гонените. Царят послушал светията и направил така, както му казал той: прогонил арианите от Константинопол, на което вярващите твърде много се зарадвали...”

12.06 по еретическия, † 30 май по православния календар - Св. преподобни Исакий Далматски, Изповедник

✠ „Божият светител, Никифор, чувайки и виждайки всичко, което става в Църквата, непрестанно и със сълзи се молел Бог да съхрани Своята Църква непорочна и да запази стадото Си невредимо от еретиците. Призовавайки към себе си много правоверни, той ги увещавал, молел и наставлявал: да не се приобщават към еретиците, да избягват техния квас и тяхното учение като ухапвания от змия, да не се страхуват от лютото време и заплахите на мъчителя, убиващ тялото, а не душата.

- Ако и целият народ се отклони към ерес заедно с царя - учел той - и само малцина останат верни на правата вяра, то нека тези, които са останали, да не се смущават от своята малобройност, защото Господ благоволи не към множеството: Той благоволи към един боящ се и треперещ пред словото Му повече, отколкото към множеството пренебрегващи страха Божий, според Своите думи в Евангелието: “Не бой се, малко стадо! Понеже вашият Отец благоволи да ви даде царството”...

Братя и чеда! Моля ви да не бъдем боязливи и малодушни, заплахите им да не ужасяват сърцата ни; да очакваме Божиата помощ. Враждуващите против нас и стремящи се да потъпкат правдата в Църквата са подобни на плуващите срещу течението на реката: те, в края на краищата, ще изнемогнат и ще се окажат на дъното, защото истината е непобедима, и увенчава почитащите я, побеждавайки воюващите против нея. Който се придържа към нея, той и без оръжие ще победи врага; а който се е лишил от нея, лесно ще бъде победен, макар и да е въоръжен за война...

Също така не превръщаме в еретическо мъдруване и пагуба здравите слова и учения на вярата, защото учителят на правдата, свети Йоан Богослов, заповядва да не приемаме в дома си дръзващите да вършат подобни дела и да не ги поздравяваме.“

15.06 по еретическия, † 02 юни по православния календар - Св. Никифор Изповедник, патриарх Константинополски

☒ „След смъртта на Теофил, блаженият Кирил единодушно бил избран на патриаршеския престол и след като станал патриарх, незабавно отстранил от града еретиците, наричани новациани, които били подобни на фарисеите, тъй като се показвали праведни пред очите на човеците и мислели за себе си, че са чисти и праведни и непричастни на никакъв грях...

Свети Кирил още от самото начало на своето патриаршество изгонил от Александрия тези еретици заедно с техния епископ Теопемпт. А след това той се въоръжил и срещу враговете на човешкия род - нечистите духове, които прогонил от техните обиталища...

Несторий бил осъден като еретик и богохулник и не само бил лишен от сана си, но и бил отлъчен от Христовата Църква и предаден на вечно проклятие. Към това съборно определение се присъединил по-късно и Йоан Антиохийски заедно със сирийските епископи. А императорът заточил Несторий в една отдалечена страна, която се наричала Оасим. Тук, като си останал все така неразкаян, нечестивият Несторий завършил своя живот в тежки страдания - още докато бил жив, богохулният му език бил изяден от червеи...

След като предстоятелствал на Александрийския патриаршески престол тридесет и две години и в продължение на целия си живот очистил Христовата Църква от всички ереси, които съществували тогава, след като написал и много душеполезни съчинения, свети Кирил починал в мир в Господа. При изхода на неговата душа присъствала Сама Пречистата Божия Майка, тъй като той вярно се потрудил за нея и доблестно се подвизавал за нейната чест.“

22.06 по еретическия, † 09 юни по православния календар - Св. Кирил, архиепископ Александрийски

„апостолът съветва всеки да бъде постоянен в своята длъжност, във вярата, в молитвата, в любовта, съветва да се грижим за обръщане на заблудените, **да пазим себе си от еретиците, чиито душевредни нрави изобразил ясно и обявил, че тези еретици ще погинат, подобно на жителите на Содом...**“

02.07 по еретическия, † 19 юни по православния

календар - Св. апостол Иуда, брат Господен по плът

„На мястото на Евсевий в Самосат бил назначен епископът арианин Евномий. Когато Евномий пристигнал в град Самосат, за да управлява паството, никой от жителите на града не излязъл да го посрещне. Целият град, който бил православен, не желал да почете еретическия епископ, нито да приеме неговото благословение, нито дори да го види. Евномий приел управлението на епископията посредством царската власт и започнал да служи в съборната църква. Народът не ходел в тази църква, нито в архиерейския дом, защото не обичал епископа еретик. Така Евномий постоянно бил сам, като се изключат тези, с които бил дошъл. За него разказват, че макар и да бил еретик по вяра, по своя нрав бил добър, кротък, тих, смирен и към всички внимателен. За неговото добронравие разказват следното:

Ведъж той влязъл да се мие в общата баня и слугите според обичая на тази страна затворили вратите, за да не влизат други там, където се мие епископът. Евномий, като узнал, че мнозина чакат пред вратата и искат да се измият, заповядал на слугите да отворят и да пуснат желаещите да се мият заедно с него. Тези, които влезли в банята, като видели епископа, който седял в топлия купел, не пожелали да седнат, като му оказвали с това почест. Епископът им предлагал да влязат в същия купел, където бил той, но дошлите отказвали. Тогава епископът разбрал, че те стоят заради него и не искат да се мият. От това той силно се опечалил, излязъл от купела и напуснал банята, защото не искал да му оказват такава почит. Останалите в банята веднага излели водата от купела, защото била осквернена от измиването на еретик, а самия купел почистили добре, защото се гнусели от еретика, и вече след това сгрели нова вода и напълнали купела. Като разбрал за това, Евномий окончателно се убедил, че не може да привлече към себе си самосатския народ, оставил епископията и

напуснал града.

След оттеглянето на Евномий арианите поставили в Самосат епископ Лукий, явен вълк и враг на Христовите овци. Гражданите не оказвали почести и на този епископ - както и на първия (Евномий), и той общувал само с тези, които дошли с него, защото никой от православните не ходел при епископа. Христовите овци, макар да били и без своя пастир Евсевий, добре помнели неговото учение и пазели непорочна светата вяра. Доколко православните се гнусели от еретическия епископ, се вижда от следния случай:

Веднъж няколко момченца играели на топка на улицата, като си я подавали едно на друго. В този момент оттам трябвало да мине епископът. Случайно топката попаднала под конете и колесницата на епископа. Децата, като видели това, започнали да викат: “топката се оскверни от еретичеството, топката се оскверни от еретичеството...” Като чул виковете, епископът накарал един от слугите си да узнае какво става и защо така силно викат. Децата запалили огън и започнали да търкалят топката през пламъка, като мислели, че така ще я очистят от еретичеството. Ето как не само възрастните хора, но и малките деца се гнусели от еретичеството на епископа, който бил като мерзост на запустението на свято място. Като узнал за това, Лукий не последвал кротостта на Евномий, но се разгневил и изпратил на заточение много свещени лица в отдалечени места. Племенника на Евсевий - блажения Антиох, най-достоеен свещеник, богоугоден и боговдъхновен, изкусен в книжната премъдрост, изпратил в Армения. Известния църковен служител дякон Еволкий прогонил в Оасимската пустиня. Самосат бил постигнат от печал и скръб.“

05.07 по еретическия, † 22 юни по православния календар - Св. свещеномъченик Евсевий, епископ Самосатски

„Изобщо заповядваме, единомишленици с православния и вселенски събор от клира по никой начин ДА НЕ СЕ ПОДЧИНЯВАТ НА отстъпили или ОТСТЪПВАЩИ от православието епископи.“ (3-то правило на III Вселенски събор)

...”ония, **които се отделят от общение със своя предстоятел поради някои ереси**, осъдени от светите събори или от отците, т. е. когато той открито проповядва ерес и явно учи това в Църквата, такива не само не ще подлежат на каноническо наказание за това, че преди да има съборно решение са се отделили от такъв епископ, а, напротив, ще заслужат чест, която се пада на православни, **понеже те не са осъдили епископи, а лъжеепископи и лъжеучители**, и не са разсекли с разкол единството на Църквата, а, обратно, побързали са да освободят Църквата от разколи и разцепвания.”(15-то правило на Двукратния Константинополски събор).

"След известно време при него дошли други събеседници, като се надявали, че с непрекъснати спорове и заплахи по-скоро ще го склонят към своята вяра. Те заявили, че са пратени от патриарха, а после започнали да разпитват светеца:

- Към коя църква принадлежиш: към Византийската, Римската, Антиохийската, Александрийската или Иерусалимската? Защото всички тези църкви с подчинените им области са единни. Ако и ти принадлежиш към съборната църква, веднага встъпи в общение с нас, ако не желаеш да понесеш тежко изгнание и да изпиташ това, което не очакваш.

На това праведният мъж разумно отговорил:

- Христос Господ е нарекъл съборна тази църква, която държи истинското и спасително изповедание на вярата...

- Но какво ще правиш - запитали пратениците, - когато римляните се присъединят към византийците? Вчера от Рим дойдоха двама апокрисиарии и утре, в неделния ден, ще се причастят заедно с патриарха с Пречистите Тайни.

Преподобният отговорил:

- Дори цялата вселена да се причасти с патриарха, аз няма да се причастя. Защото зная от писанията на свети апостол Павел, че Дух Свети предава на анатема дори ангелите, ако благовестят друго и внасят нещо ново."

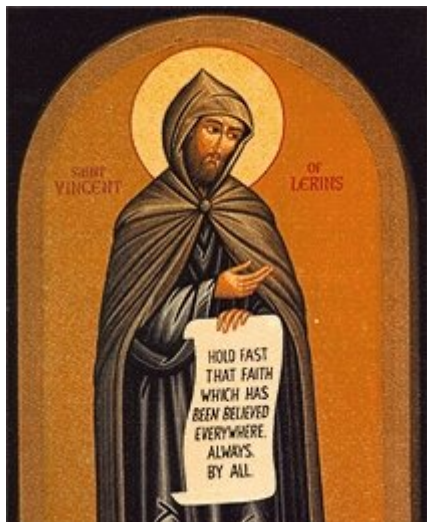
26.08 по еретическия, † 13 август по църковния календар - Пренасяне мощите на св. преподобни Максим Изповедник

„И така, братя, БЯГАЙТЕ от тях и от общение с тях, защото те са лъжеапостоли, лукави работници (2 Кор. 11:13)"... „Пазете се от ПСЕТАТА, пазете се от злите работници (Фил. 3:2). Те трябва старателно да се избягват, както се бяга от змия, или даже повече от змия, но като от ПРОДАВАЩИ ХРИСТА“.

Окръжно Послание против гръколатиняните и постановленията на Флорентинския Събор - Свети Марк, Архиепископ Ефески

"Прелюбодееие е - казва -, не само когато някой осквернява своята плът, но и който постъпва подобно на езичниците, също прелюбодейства. Тъй че, ако някой постоянства в тези деяния и не се покае, избягвай го и не съжителствай с него. Ако не го сториш, и ти си съпричастен на неговия грях..."

Книгата „Пастир“ на свети апостол Ерм



"И така, аз с голямо усърдие и старание исках да узная от преблагочестивите и многоучени мъже, какъв е общия и правилен начин да отличаваме истинската православна вяра от лъжливите еретически отклонения.

На този въпрос всички те ми отговаряха с такъв един обикновен отговор: **който иска да разбере измамата, да избегне мрежите на новопоявяващи се еретици и да остане в здравата вяра, е длъжен да се ОГРАДИ, с Божията помощ, ПО ДВА НАЧИНА:**

- ПЪРВО СЪС ЗАКОНА БОЖИ (СВЕТТО ПИСАНИЕ), И ВТОРО - С ПРЕДАНИЕТО НА ПРАВОСЛАВНАТА ЦЪРКВА...

... ДРЕВНОСТТА ЩЕ СЛЕДВАМЕ, КОГАТО НИКОГА НЕ ОТСТЪПВАМЕ ОТ МИСЛИТЕ, КОИТО НЕСЪМНЕНО СА БИЛИ ОДОБРЕНИ ОТ СВЕТИТЕ ПРЕДЦИ И ОТЦИТЕ; А СЪГЛАСИЕТО - ТОГАВА, КОГАТО В САМАТА ДРЕВНОСТ СЛЕДВАМЕ ОПРЕДЕЛЕНИЯТА И МИСЛИТЕ НА ВСИЧКИ УЧИТЕЛИ.

КАК ТОГАВА СЛЕДВА ДА ПОСТЪПИ ВСЕКИ ПРАВОСЛАВЕН ХРИСТИЯНИН... АКО НЯКАКВА НОВОПОЯВИЛА СЕ ЕРЕТИЧЕСКА ЗАРАЗА ОПЕТНИ НЕ САМО ЧАСТ ОТ ЦЪРКВАТА, НО ЦЯЛАТА ЦЪРКВА? И ТОГАВА ТОЙ Е ДЛЪЖЕН ДА СЕ ПРИДЪРЖА КЪМ ДРЕВНОСТТА, КОЯТО НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ПРОМЕНЕНА ОТ НЯКАКВО КОВАРНО НОВОВЪВЕДЕНИЕ... (каквито например са т.нар. НОВОюлиански календар, икуменическият

диалог и неговите решения и др. – б.р.).

ТОЙ ТРЯБВА ДА СЕ ПОСТАРАЕ ДА ПРЕГЛЕДА И ОБМИСЛИ МНЕНИЕТО НА ОТЦИТЕ, КОИТО, ВЪПРЕКИ ЧЕ СА ЖИВЕЛИ В РАЗЛИЧНИ ВРЕМЕНА И НА РАЗЛИЧНИ МЕСТА, НО НЕПРЕМЕННО СА ПРЕБИВАВАЛИ ВЪВ ВЯРАТА...

Например, когато отровата на арианството се докосна не само до част, **НО ПОЧТИ ДО ЦЕЛИЯ СВЯТ (СИТУАЦИЯ АБСОЛЮТНО ИДЕНТИЧНА С ДНЕШНАТА ИКУМЕНИЧЕСКА ЕРЕТИЧЕСКА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ - Б.Р),.. НИТО ЕДИН ОТ ТОГАВАШНИТЕ ИСТИНСКИ ЛЮБИТЕЛИ НА ПОЧИТАТЕЛИ НА ХРИСТОС НИКАК НЕ ПОСТРАДА ОТ ТАЗИ ОТРОВА, ЗАЩОТО ПРЕД НОВООТКРИТОТО ВЕРОЛОМСТВО ПРЕДПОЧЕТЕ ДРЕВНАТА ВЯРА (ТОВА, КОЕТО ТРЯБВА ДА НАПРАВИ И ДНЕС ВСЕКИ ИСТИНСКИ ХРИСТИЯНИН - Б.Р.)...**

тогава **ДОБРЕ УСТАНОВЕНАТА ТРАДИЦИЯ СЕ ПОДКОПАВАШЕ ОТ БЕЗЗАКОННИ НОВОВЪВЕДЕНИЯ** (както днес това е направил новия календар и икуменизма – б.р.), **УСТАНОВЕНОТО ОТ ОТЦИТЕ СЕ НАРУШАВАШЕ И ОТМЕНЯШЕ** (както днес са нарушени и изменени богослужението, тайнствата, требите, постите и е отменено оглашението – б.р.)...

Ще си помислят някои, че ние си внушаваме тези работи само от ненавист към нововъведенията и от любов към традициите. Тези, които мислят така, нека проверят в крайна сметка блажения Амвросий (свети Амвросий Медиолански)..:

„И така, **ДА ПАЗИМ ЗАПОВЯДАНОТО ОТ ОТЦИТЕ И ДА НЕ ДРЪЗВАМЕ, ПОРАДИ НЕВЕЖО БЕЗРАЗСЪДСТВО, ДА ПОВРЕЖДАМЕ ЗАПЕЧАТАНОТО, ПРЕДАДЕНО НИ ПО НАСЛЕДСТВО**. Известната запечатана пророческа книга (Откр. 5: 1-10) не дръзнаха да разтворят ни старци, ни Власти,

ни Ангели, ни Архангели: ПРАВО ДА Я РАЗКРИЕ Е ПРЕДОСТАВЕНО САМО НА САМИЯ ХРИСТОС. ЩЕ ДРЪЗНЕ ЛИ НЯКОЙ ОТ НАС ДА РАЗПЕЧАТА СВЕЩЕНИЧЕСКАТА КНИГА, ЗАПЕЧАТАНА ОТ ИЗПОВЕДНИЦИТЕ И ОСВЕТЕНА ОТ МЪЧЕНИЧЕСТВОТО НА МНОГО?”

(свети Амвросий Медиолански *De fide lib. 2, cap. 4: opp. p. 3. f. 109 v. 1516 г.*)

В ЦЪРКВАТА ВИНАГИ Е ПРОЦЪФТЯВАЛ ОБИЧАЯ, ЧЕ КОЛКОТО ПО-БОГОЛЮБИВ Е НЯКОЙ, ТОЛКОВА ПО-СКОРО ТОЙ СЕ ИЗПРАВЯЛ СРЕЩУ НОВИТЕ ИЗМИСЛИЦИ..."

„Паметни записки на Перегрин за древността и общността на православната вяра против непотребните нововъведения на всички еретици“ - Свети преподобни Викентий Лерински

*„Да бъдат отлъчени от общение и изключени от Църквата всички ония, които дръзват да нарушават постановленията на Светия и велик събор... И **съборът изключва от свещенослужение не само такива, а и всички ония, които дръзват да са в общение с тях, след като са били низвергнати от свещенство...**“.*

Първо правило на Антиохийския събор

Правила на светите апостоли:

Правило 10. Ако някой, макар и вкъщи, се помоли с отлъчен от църковно общение, да бъде (и сам той) отлъчен.

Правило 11. Ако някой, който се брои в клира, се помоли с низвергнат, и сам нека бъде низвергнат.

Св. Василий Велики:

„Главното за християнина е да каже анатема на ереста и да прекрати всяко общение с еретиците” (Писмо 109, До презвитерите в Тарс).

„Ако някои твърдят, че изповядват напълно Православната вяра, **но се намират в общение с тези, които ѝ противоречат**, ако след предупреждение не прекратят това общение с тях, **то такива не бива са бъдат считани за братя**” (Patrologia Orientalis. Vol.17, p. 303.).

Св. Киприян Картагенски: когато епископите изпаднат в ерес – те престават да бъдат водачи на Църквата, а тези които остават православни знаят, че **„еретиците не са насаждение на Отца, но зъл произрастък, принасящ смъртоносен плод, който вкуси от него незабавно умира”** (св. Игнатий Богоносец, Послание до Тралийци, XI). **„Не мислете, че няма да се оскверните от общението и от порочната жертва, която той принася”**

Св. Григорий Богослов, Слово 33: „Страни от еретик, след като го посъветваш веднъж и дважд.” (Тит. 3:10)
– **православните не трябва да се оскверняват с общение с еретици, но трябва да го избягват като „змийна отрова, която не нанася вреда на тялото, но очерня дълбината на душата”**.

Преп. Теодор Студит: „Евхаристията на еретиците е отровен хляб” (Творения. Т.2. СПб. 1908. Ч.2, с. 532.)

Блаж. Иероним Стридонски: „Причастието на еретиците е храна на демоните!”

Преп. Иоанн Дамаскин: „С всички сили да се пазим, нито да приемаме причастие на еретици” – срв. Апост. 46, защото: „Еретическата евхаристия съединява с дявола..., помрачава..., убива” (Преп. Теодор Студит. Творения. Т.2. Ч.3, с. 742-743.)

Преп. Теодор Студит: „Наистина, откакто е въведена ереста, то отлетял е Ангелът – хранител от техните храмове и те са станали обикновени постройки” (Творения. Т.2. Ч.3, с. 622-626.)

Правило на Тимотей Александрийски:

Въпрос 9

Трябва ли свещенослужител да се моли в присъствие на ариани или на други еретици; или ще му бъде ли във вреда, когато в тяхно присъствие извършва молитва или свещенодействие?

Отговор

През време на литургията дяконът, пред самото време на целуването, възглася: които сте вън от общение, излезте. **Затова такива не трябва да присъстват, ако не обещаят, че ще се покаят и че ще напуснат ереста.**

Правила на Лакодикийския събор:

Правило 6

Да не се допускат еретици да влизат в Божия дом, докато са още в ереста си.

Правило 32

Не се позволява да се приемат благословения от еретици, понеже те са повече пустословия, отколкото благословения.

Правило 33

Забранява се моленето с еретик или с разколник.

Вижте също: [Против лъжовния страх от „осъждане”](#)

{{_LINK1_}}

